

***ἀποβριμοῦμαι**, ἀπογριμοῦμαι Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. βριμῶμαι.

Ἐκδηλώνω τὴν ὀργήν μου πρὸς τινὰ μουρμουρίζων ἢ τρίζων τοὺς ὀδόντας, ἀπειλῶ, φοβερίζω: *Ἀπογριμάται μου. Εἶδα τὸ σκύλλο ν' ἀπογριμάται.*

ἀποβρίσκω Κύπρ. Χίος ἀποβρίχνω Κρήτ. ἀποβρίστω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βρίσκω.

Εὐρίσκω, συνήθως κατ' ἀόρ. καὶ ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τοῦ ἀορ. τοῦ ἀπλοῦ ἤδη ἐνθ' ἀν.: Φρ. *Ἡῦρες κι ἀπόβρες τὸν ἄνθρωπο!* (δὲν εὔρες κἀνένα ἄλλον, αὐτὸν εὔρες!) Κρήτ.

***ἀποβρόμημα** τό, ἀποβρόμεμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβρομῶ.

Ἀποβολή τῆς δυσσομίας. Συνών. *ξεβρόμημα*.

ἀποβρομῶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βρομῶ.

1) Ἀποβάλλω τὴν δυσωδίαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): *Ἐπεβρόμεσεν ἡ χαλὲ* (τὸ ἀποχωρητήριον). 2) Καθίσταμαι τελείως δυσώδης, βρομίζω ἐντελῶς Χίος: *Ἐποβρόμησε τὸ ψάρι.*

ἀποβροτίζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπεβροτίζω Πόντ. (Τραπ.) ἀπεβρετίζω Πόντ. (Τραπ.) *προβροτίζω* Πόντ. (Κολων.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπόβροτος. Ἰδ. ΣΚουμαν. *Συναγ. λέξ. ἀθησαυρ. ἐν λ.*

1) Μολύνω, ρυπαίνω ἐνθ' ἀν.: *Τὸ μωρὸν ἐπεβρότιξε με Κερασ. Τὰ λώματα ἀποβροτισμένα εἶν' (λώματα = ἐνδύματα) Χαλδ. || Φρ. Ἐθεσεν κ' ἐπεβρότισεν τὴ δουλείαν ἢ μόνον ἐπεβρότισεν τὴ δουλείαν (ἀπέτυχεν εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως διὰ τὴν ἀδεξιότητά του ἢ ἐπροξένησεν ἀποτυχίαν τῆς ὑποθέσεως διὰ τῆς ἀκαίρου ἢ ἀδεξιοῦ ἐπεμβάσεως) Χαλδ. || Παροιμ. Ὅλα τὰ πεγαδομμάτ' ὄνταν ἀποβροτίζωμε, ἄλλο ἀπόθεν θὰ παίρωμε νερόν; (ὅταν μαγαρίσωμεν ὅλα τὰ κεφαλάρια, ἀποποῦ πλέον θὰ πάρωμεν νερό; ἥτοι δὲν πρέπει νὰ δυσαρεστήσωμεν τοὺς πάντας διὰ νὰ μὴ στερηθῶμεν βοήθειας ἐν ἀνάγκῃ) Σάντ. Συνών. *βρομίζω*.*

2) Μεταφ. ἐξευτελίζω, προσβάλλω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.): *Καλὰ ἐποίκεις κ' ἐπεβρότισες ἄτον.*

ἀποβρότισμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀποβρότιγμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβροτίζω.

1) Μόλυνσις ἐνθ' ἀν. Συνών. *βρόμισμα*. 2) Μεταφ. ὕβρις Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): *Αἶκον ἀποβρότισμαν πα' ἵνεται;* (γίνεται καὶ τοιαύτη καθύβρισις;)

ἀποβρουλίζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βρουλίζω.

Παύω νὰ φλέγωμαι: *Ἐπεβρουλίτσαν τὰ ξύλα.*

ἀποβρούλισμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) ἀποβρούλιγμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβρουλίζω.

Τὸ νὰ παύσῃ τι φλεγόμενον.

ἀπόβροχα ἐπίρρ. Θράκ. (Μυριόφ.) Πελοπν. (Αἶγ. Κυνουρ. Τρίκκ. κ.ά.) — Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀπόβρεχα Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόβροχος. Τὸ ἀπόβρεχα κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀποβρέχω.

Μετὰ τὴν βροχὴν ἐνθ' ἀν.: *Ἀπόβροχα πρέπ' νὰ σπεύρῃ κἀνεῖς Μυριόφ. Φυλάξουν τὸ εἶν' ἀπόβρεχα, μὴν κρυώσης Τρίκκ. Ἦταν ἀπόβροχα κ' ἐγλίστραεν ὁ τόπος Αἶγ.*

ἀποβροχάδα ἡ, ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 30

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποβρόχι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ὑπολείμματα βροχῆς ἐπικαθήμενα μετὰ τὴν παῦσιν αὐτῆς ὡς δρόσος ἐπὶ τῶν δένδρων, θάμνων κττ.: Ποίημ.

Μὲ τὰ γλυκοχαράματα κρατάει ἡ ἀποβροχάδα καὶ δέντρα καὶ χαμώκλαδα ὀγρόδροσα σταλάζουν κι ἀχνίζουσε τὰ φύλλα τους 'ς τὸν ἥλιο ποῦ προβάλλει.

ἀποβροχάρης ὁ, Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ἡλ. Τριφυλ. κ.ά.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) — ΓΔροσίν. Θὰ βραδυάζ. 76 ΜΤσιριμῶκ. Ἐκ βαθ. 78 — Λεξ. Αἶν. Λεγρ. Μπριγκ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. 362 Πρω. Δημητρ. ἀποβρεχάρης Κεφαλλ. Πελοπν. — ΑΛασκαράτ. Στιχουργήμ. 2175.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποβρόχι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρης. Ὁ τύπ. ἀποβρεχάρης κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀποβρέχω.

Ὁ μετὰ τὴν βροχὴν καιρὸς ἐνθ' ἀν.: *Μὴ βγαίνης σήμερα, γιὰτὶ εἶναι ἀποβροχάρης Ἡλ. Ὅ,τι βροχὴ ἔβρεξε πάει, τὴν πῆρε ὁ ἀποβρεχάρης Πελοπν. || Ποιήμ.*

Εἶπε κ' ἔκατσε ἀπάνον 'ς τὴ γακέτια του ποῦ 'χε 'ς τὴ γῆ ἀπλωμένη γιὰ τὴ νότια, γιὰτὶ ἦταν ὁ καιρὸς ἀποβρεχάρης

ΑΛασκαράτ. ἐνθ' ἀν.

Δὲ θὰ μᾶς σφαλοῦν οἱ ἀποβροχάριδες καιροὶ κι οὔτε θὰ μᾶς σκιάζουν οἱ νεροσουρμὲς οἱ γαργαρόνερες καὶ τὰ δέντρα ποῦ βροχοσταλάζουν

ΓΔροσίν. ἐνθ' ἀν.

Ὁ ἀποβροχάρης ἂν σκορπᾷ τὴν πρώτη μπόρα τώρα, δεύτερη, τρίτη, ἀπανωτὲς μὲ νέα ξεσποῦνε φόρα

ΜΤσιριμῶκ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀπόβροχο 1.

ἀποβροχάρικος ἐπίθ. Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐδ. τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀποβροχάρης.

Ὁ μετὰ τὴν βροχὴν ἀκολουθῶν: *Ἀποβροχάρικος καιρὸς.*

ἀποβροχιά ἀμαρτ. ἀπουβρουχιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. βροχή.

Ἡ μετὰ τὴν βροχὴν ὑγρασία καὶ τὸ ψῦχος: *Κουντὰ 'π' τ'ν ἀπουβρουχιά μπουρεῖ νὰ μαργώσ' κἀνένας. Συνών. ἀπόβροχο 1 γ.*

ἀπόβροχο τό, ἀποβρόχι Ἡπ. Νάξ. (Βόθρ.) ἀπουβρόχ' Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀποβρέχι Θήρ. — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. ἀπόβροχο πολλαχ. ἀπόβρουχον Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπόβρουχον Εὐβ. (Στρόπον.) ἀπόβρεχο Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουττινοχ. κ.ά.) ἀπόβριχον Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) ἀποβρόχια τά, ἀπουβρόχια Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀποβρέχια Ἀμοργ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. βροχή. Τὸ ἀπόβρεχο καὶ ἀποβρέχια κατ' ἐπίδρασιν τοῦ βρέχω.

1) *Ἀποβροχάρης, ὁ ἰδ., πολλαχ.: Δὲν κἀν' νὰ ζέψουμι, εἶναι ἀπόβρουχον κι θὰ γέν' λάσπ' τοῦ χουράφ' Στρόπον. Τώρα μὲ τ' ἀπόβριχον δὲ σκάβει' οὐ τόπους, εἶναι οὐλον λάσπης Αἰτωλ. Τὸ κρύο τ' ἀπόβροχον ἀπὸ ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,144 || Ποιήμ.*

Σ' τοῦ ἀπόβροχον τὴ σκόλη | βγαίνουν γιὰ σεργιάνι οἱ σαλίγκαροι ὅλοι

Μελισσάνθ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 250 β) Ὁ ἀπὸ μακρινοῦ τόπου ἐκ βροχῆς πνέων ἀήρ Πελοπν. (Λάστ.)

γ) Ἡ μετὰ τὴν βροχὴν ὑγρασία καὶ τὸ ἐπακολουθοῦν ψῦχος Ἡπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.): *Εἶναι ἀποβρόχι καὶ κρυώνω Ἡπ. Ἐλα, παιδί μου, μέσα, γιὰτ' εἶναι ἀπόβρεχο Καλάβρυτ. Συνών. ἀποβροχιά. 2) Συνήθως κατὰ*

